

Fénysugár

Evangeliumi hitebrazító és hirmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Kegyelem.

„Mert kegyelemből tartattatok meg hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez. Nem cselekedetekből, hogy senki se kérkedjék.” (Ef. 2 : 8—9.)

Kegyelemből . . . hit által . . . nem cselekedetekből. Milyen felséges szavak, milyen hatalmas biztatás ez a mi számunkra és egyúttal milyen ítélet is. Különös, mondhatná valaki, „kegyelem”-mel kezdődik és mégis ítélet? Hogyan lehetséges? Ítélet ez számodra. Kemény, megmásíthatatlan ítélet. Hogy mennyire ítélet ez és hogy milyen nehézség ez, azt csak azok fogják megérteni, akik tudják, hogy mennyi bennük az akarat, a cselekvési vágy, a tudás, a tehetőség érzése.

Elfogadtuk, hogy gonoszok, bűnösök vagyunk, hogy nincsen bennünk semmi jó, hogy „csak az Úrnak nagy kegyelme, hogy még nincsen végünk”. Elfogadtuk, hogy „elvégeztetett”. Elméletben — és mi ehelyett a gyakorlat. Előírjuk magunknak a programot, azt az utat, amelyen mi haladni akarunk. Tudjuk, hogy az életünk nincs rendben és kiszabjuk a javulás útját. *Én* meg akarok javulni, *én* másképen akarok élni. *Én* máskép akarok szolgálni az Úrnak: az *én* tervem, az *én* előírásom, az *én* óhajom szerint. Az Ur munkába állított és nem úgy megy, ahogy *én* akarom, akkor a kérdések sora kel fel a lelkemben: „Az Ur akarata az, hogy *én* itt legyek, hogy *én* így szolgáljak? Nem emberi gondolat volt ez?” — Vagy, ha helyzetünkön változtatni akarunk, akkor újra megjelenik a gondolat, a szó, a tett: „Az Ur akarata, hogy *én* máshova menjek”. — Az Ur gondolatai, nem a mi gondolataink és az Ur útai, nem a mi útaink. Szűnjünk meg akarni, szűnjünk meg cselekedni.

Betegséget enged meg az Ur az életünkben? Óh, hogy akarunk meggyógyulni, hogy akarunk . . . az Ur gondolatai ellen dolgozni, tenni. Az Ur csak addig tesz próbára, míg megértjük az Ő gondolatait, míg keresztülvihette életünkben az üdvtervét.

„Kegyelemből tartattatok meg, hit által”; és ez nem töletek van. Ezt értsd meg: ingyen, kegyelemből. „Hit által” . . . „Isten ajándéka ez.” Rajtad kívül áll ez a kegyelem és ez egyúttal az ítélet is. Te nem végezheted el, hiába akarod, úgy jársz, mint az a légy, amely ki akar szabadulni a pókhálóból, minél jobban akar és küzdök, annál jobban belegabalyodik a pókháló szövevényébe.

„Nem cselekedetekből” — szűnj meg akarni és tied a legnagyobb kegyelem a hit!

Dr. F. M. d. t.

„Anyukám neiz.”

Gondolataimban egy gyermek képe elevenedik fel. Két éves lehetett. Aranszöke haja volt, beszédes, okos szemei. Vidáman futkosott ide-oda. Nem volt zúg, sarok, ahova ő kíváncsian be ne nézett volna. Mindent megpróbált tovább tenni, s amit csak fel bírt emelni, ha még oly nehéz volt is, megindult vele és nem tette le, hanem síró hangon kiabálni kezdett: „Anyukám neiz”, „Anyukám neiz”. Ilyenkor fáradtan, szomorúan nézett maga elé. Hiába bízta az édesanyja: „Tedd le kis lányom”. Nem használt, oda kellett menni és kivenni a kezéből, addig nem hagyta abba a sírást és jajgatást.

Óh mennyire magunkra ismerhetünk mi nagyok is ebben a gyermekben. Fáj, nehéz valami, visszük napokon keresztül, s közben sóhajtozunk: „Óh, be borzasztó!” — „Óh, be nehéz!” — Úgy teszünk, mintha az Úr nem is nekünk mondta volna: „Jőjjetek Énhozzá, akik megfáradtatok és megterheltetek és én megnyugosztalak titeket” és „Elég néked az én kegyelemem”. — „Aki hozzám jó, semmiképpen ki nem vetem” és még sok más.

Megyünk jajgatva, szomorúan, mint az emmausi tanítványok, akik mellözve az örömhírt: „El az Úr”, azt hitték és úgy is jártak, mintha nem lett volna Megváltójuk. Óh, ha úgy is volt, ne tegyünk így tovább, ne kényszerítsük az Urat, hogy kemény eszközökkel tanítson meg arra, hogy Hozzá menjünk. Tegyük le minden terhünket rögtön Nála, hogy ne kelljen egy percig se nehéz szívvel járni. Menjünk vidám, boldog, hálás szívvel végig ezen a földi életen, mint akiknek nagy Megváltójuk van, s szívünk-ből ez az ének visszhangozzék:

Dicső király az én Megváltóm,
Vezet, akárhová megyek,
Csodáiról tudok beszélni,
Bár látná mindenki meg.

M. G. d. t.

Terhét letette.

Az egyik baseli lap közölte a következő történetet:

Egy hetvenéves iszákos öregasszony, aki már öt férfival élt botrányos módon vadházasságban, egy este rőzsét gyűjtött az erdőben. Hazafelé menet találkozott egy fiatal lánnyal, aki így szólt hozzá: „Jó estét, Anna néni! Meddig akar még így élni? Igazán itt volna már az ideje, hogy más életet kezdjen.”

Ez a néhány tiszta szívből és imádkozó lélekből jövő szó, termékeny talajra esett. Hazament és letette a hátáról a nehéz terhet, de egy másik, ennél sokkal nagyobb teher volt a lelkén, amit nem tudott olyan könnyen letenni. Sem éjjel, sem nappal nem volt nyugalma. Elment ahhoz a fiatal lányhoz, de most nem kenyeret koldult, hanem az élet kenyerét kérte: a Bibliát. Hálás szívvel vitte haza ezt a drága kincset a szobájába. Olvasta, olvasta Isten Igéjét és egyszerre, mintha hályog esett volna le a szeméről, meglátta bűneit és keserves könnyeket sírt felettük. „Nálamnál nagyobb bűnös nincs a világon” — mondotta.

A Szent-Lélek volt egyetlen tanítómestere. Néhány hónap múlva felragyogott szívében az Evangélium világossága: eljutott arra a bizonyosságra, hogy a bűnei megbocsáttak. Szent béke töltötte be szívét és öröm ragyogott a szeméből.

A hetven elvesztegetett évhez, még húszat adott Isten, — húsz kegyelmi évet, amelyekben a Meg-

váltóba vetett hite többé nem sötétedett el. Azok az énekek és bibliai mondások, amelyeket gyermekkorában tanult, újra felelevenedtek emlékezetében. Ha valaki kérdezte, hogy mit olvas, a 23-ik zsoltárral felelt: „Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm.” Ezsaiás próféta könyvét különösen szerette, mert olyan sok volt benne az Úr Jézusról.

A falubeliek nem látták őt többé részegen, vagy koldulni. — Terhét letette és kegyelmet talált.

Mi a hit?

Hiszünk a postahivatal megbízhatóságában és rábizzuk magunkat. Megírunk egy nagyon fontos levelet, bedobjuk a legközelebbi levélszekrénybe és nem törődünk többet vele. Bizunk a postában, hogy a levelet eljuttatja a rendelkezési helyére. Istenben nem merünk ilyen mértékben bízni. Imádkozunk Istenhez, kiöntjük előtte szívünket és milyen sokszor megyünk aggodalmaskodva tovább. Vajjon miért? Hisz így imádkoztunk: „Hiszek Istenben.” Oh milyen kevéssé hiszünk. Pedig a valódi imádság olyan, mint egy ajánlott levél, amely nem tévesztheti el a rendeltetési helyét. Kérd a Szentlelket, Ő olyan postás, aki a kérésedet feltétlenül az Atya szívére helyezi. Akkor lesz békeség.

Bizunk a vonatban. Bizunk a gőzhajóban. Beülsz a vonatba és bízol benne, hogy az téged épségben eljuttat oda, ahova menni akarsz. Felszállunk egy tengeri hajóra és bízunk benne, hogy eljutunk a tengeren túl ránk váró szeretteinkhez.

Kevéssé bízhatunk az Úr Jézus értünk elvégzett megváltó

munkájában, mint emberi alkotásban? Emberi munka könnyen tönkremehet, de Isten keresztülvisz minket minden akadályon. Vasuti szerencsétlenség könnyen történhet és a tengeri hajó is zátonyra juthat, de Isten kegyelme nem hagy el minket és ő nem téved. Ha te igazán elfogadta Isten kegyelmét és rábízod magad az Úr Jézusra, akkor ne félj! Higyj Istenben és higyj az Úr Jézusban. Az Úr azt mondja: „Az én Atyámnak házában sok lakóhely van, elmegyek, hogy helyet készítek néktek . . .”

Csodálkozni fogsz.

Egy német rőföskereskedő néhány év előtt azt mondta egy reggel, mielőtt a vásárba ment, a feleségének: „Ma jó üzletet fogok csinálni, egész biztosan hiszem. Olyan nagy szükségünk van ma a pénzre és kértem az Urat, hogy ma sokat adjak el és egész reggel Gerhard Pálnak az a verse jár az eszemben, hogy: „Ő úgy fog veled cselekedni, hogy csodálkozni fogsz.”

„Legyen Isten áldása az útdon” — mondta a felesége.

A kereskedő elment, felállította a sátrát a vásáron korán reggel és várt, várt, de vevő nem jött. Jobbra és balra, a szomszéd sátraknál tolongtak a vevők, de hozzá nem ment senki sem. „Az Úr úgy fog cselekedni, hogy nagyon csodálkozzam” gondolta. „Először nem jön senki és délután csak úgy jönnek majd a vevők.”

Jött a délután, a vevők is jöttek, de nem a mi kereskedőnkhez. Mindenki elment a sátra mellett. Este lett és egy darabot sem adott el. Így még sohasem járt. Nehéz volt a szíve, de nem csüggedt el. „Csodálkozni fogok” — gondolta —

„valóban az Úr úgy cselekedett, hogy csodálkozom, de nem a segítség felett, hanem azon, hogy elmaradt. Vajjon hogy fogok tovább csodálkozni.”

Hazament és este azon gondolkozott a feleségével, hogy hogy fogja majd kifizetni a tartozását, amit a vásári bevételből akart. Most mit csináljanak? Nemsokára megjött a felelet egy levél alakjában. Értesítést kapott, hogy annak az árucikknek, amiből olyan sokat tartott a vásáron, lényegesen felment az ára, és így a raktár értéke felemelkedett. Nemsokára jöttek vevők is nagy számban és a kereskedőnek annyi bevétele volt, mint senkinek sem társai közül. És a különbség a két ár között oly magas volt, hogy nemcsak az adóságát tudta kifizetni, hanem még azonfelül is sok pénze maradt. És így mégis igaz maradt, hogy: „Ő úgy fog véled cselekedni, hogy csodálkozni fogsz” még pedig örömmel csodálkozhatott.

Hozzányúlni nem engedek.

Egy sebész várószobájában ül egy beteg, öreg néni. Fájós kezét újra meg újra kibontja, meg begöngyölgeti. Szeretne meggyógyulni, de őh be fél a tisztító munkától, a gyógyító késtől. Már az utolsó beteg is bement, mindjárt rákerül a sor. Bemenjen? Hátha, óh hátha meggyógyulna magától is? De hisz már sokszor próbálta és mindig rosszabb lett, most már a fia is eljött vele, hogy vissza ne forduljon újra a küszöbről.

Az orvos megnézi a sebet, megcsóválja a fejét, megkérdezi, hogy miért nem jött előbb, amikor kisebb volt a baj. Majd előveszi a műszereit, hogy megtisztítsa: „Nem, azt nem engedem” — kiált rémülten a néni, „hozzányúlni nem

engedek, tessék kenőcsöt írni rá, attól is meggyógyulok”. Az orvos próbálja rábeszélni, előbb barátságosan, majd erőlesen, megmondja, hogy nem fog fájni és ha fájna is, erre feltétlenül szükség van a gyógyulás érdekében, a rossz részeket ki kell tisztítani, de a beteg nem enged. Az orvos kénytelen fájó szívvel, tudva, hogy a beteg a vesztébe rohan, sorsára engedni. Nem tehet semmit sem. „Tessék bekötni valamivel”, kéri újra és újra a beteg. „Hiába tenném, értse meg, hiába” — mondja az orvos — „ha nem tisztíthatom ki, ha a fertőzött, elpusztult rész benne marad, nem használ. Ha élni akar, akkor tűrje el, hogy kitisztítsam a sebet”.

Az öreg asszony elment sorsára, az orvos pedig ott állt szomorúan, tehetetlenül.

Az orvos szenved! Óh de mennyivel nagyobb az Úr szenvedése. Az áldott orvos szenved, kezében a tisztító, a gyógyító, életet adó kés és te nem engeded dolgozni.

Az Úr csak úgy gyógyíthat meg, ha kiirtja lelkedből azt, ami rossz, fertőzött, beszennyezett. Mosolyogsz a félénk nénikén, a balga gyermekén, aki félrelöki az orvos kezét és elszalad és te másképp teszel? Óh be fáj neked, ha az Úr Lelke figyelmet valamire, ha rámutat hibáidra, lelki betegségeidre. Nem, te nem tudod ezt kiszolgáltatni az életedből. Igyekszel mindent ki-magyarázni, mindent megokolni, csak nem tudsz engedni a gyógyító késnek. És ha már megláttad azt, hogy az Úr szól most hozzád, Ő akar gyógyító, formáló kezébe venni, Ő veszi munkába lelkedet, akkor is zugolódol, keseregsz, rugódozol és nem áldod azt a szent kezet, amely „megsebez, de be is kötöz”.

Milyen jól érzi magát a beteg, ha ki engedte tisztítani a sebé, — áldja azt a kezet, amely, ha fájdalom árán is, könnyebbülést szerzett neki. Oh milyen boldog a felszabadult lélek, akit nem tart többé kötve semmi sem! „Keskeny az az út és szoros az a kapu, amely az életre visz . . .”

Dr. F. M. d. t.

Tékozló fiú.

Egy özvegy asszonynak a fia elhagyta otthonát és elzüllött, úgy, hogy szegény anyja majd meghalt bánatában. Mindig mélyebbre és mélyebbre sülyedt, bűnei folytán súlyosan megbetegedett és az orvos közölte vele, hogy halála közeledik. Ekkor elhatározta, hogy ír az anyjának. Közölte vele szegényét és ezt kérdezte: „Anyám, haza mehetek-e meghalni?”

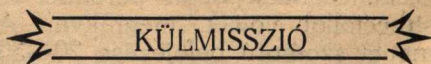
Az anya ahelyett, hogy írt volna, a legközelebbi vonattal fiához utazott. A szobába lépve fiához sietett, hogy megcsókolja: „Anyám, ne csókolj meg” — szölt a fiú — „túlságosan rossz vagyok én ahhoz!” Válasz helyett megcsókolta és könnyei hullottak fia arcára. Azután szétnézett a nyomorúságos szobában és összeszedte a fia ruháit. A fiú látta, amint anyja egy tiszta inget vesz elő, a cipőt a szék mellé állította és a székre a ruháját kiterítette. Elővette fia kalapját is és kikéfélt. „Anyám mit csinálsz?” kérdezte zokogva a fiú. Könnyek között, mosolyogva felelt az anyja: „Haza megyünk fiam. A kocsi, ami idáig hozott, vár lent a kapu előtt.”

„Haza! Anyám, haza?” kiáltott. „Oh ez csak álom lehet.” — „Nem, szegény kis fiam, nem álom. Haza jössz, hogy megtalálhasd otthonodat és Istenedet.”

Az anya segített fiának felöl-

tözni és azután így szólt: „Támaszkodjál rám, fiam és menjünk haza.” Amikor lefelé mentek a lépcsőn így szólt a fiú: „Anyám, ez most olyan, mint mikor az Úr Jézus az elveszett báránnyt hazaviszi. Úgy érzem magam, mint az égben. Hogy lehet az, hogy te szereted a te rossz fiadat?” Haza érve készen várta a régi hálószobája, amikor széjjelnézett, sírni kezdett. Az anyja megsimogatta a fejét, mint gyermekkorában. „Anyám” — szólt a fiú — „ha Isten olyan jó volna és megbocsátana, úgy mint te, akkor megkérném, hogy az Úr Jézusért, aki a bűnösért meghalt, bocsássa meg az én bűnömet is.”

Az anya így szólt: „Gyermekem, egy anya megféledekezhetnék a gyermekéről, ámbár nem valószínű. És ha egy anya nem féledekezik meg gyermekéről, hogy gondold, hogy Isten rólad megféledekezhetnék. Kedves fiam, Ő azt mondja, hogy feljegyzett téged a markába és azt is olvashatod az Ígében, hogy amikor a tékozló fiú visszajött, az apa egy szót sem szólt fia bűnéről, hanem nyakába borult és megcsókolta.” A haldokló fiú így szólt: „Anyám, én elmegyek az Atyámhoz. Az Ő szeretete összetörte a szívemet — az Ővé akarok lenni.”

KÜLMISSZIÓ

Afrika vérző sebe.

Valaki, aki Afrika belső részeiben utazott, így írja le úti tapasztalatait: „Tikkasztó meleg nap volt. Megérkeztünk Nyangwe piacára. Nagy sokaság volt a piacon. Egyszerre csak két lövés dördült el. Az ottlevő embereket nagy félelem fogta el. Az arab rabszolgavadászok voltak ott. Az emberek egy-

szerre széjjelszaladtak mindenüket otthagya. Az arabok utánuklőttek. Mindenki a folyó felé igyekezett, hogy megmentsek az életüket. Sokan ijedtükben a parton hagyták az evezőt. Így azután nem tudtak gyorsan előrejutni. A csónak tele volt lassanként sebesültekkel, a többiek a vízben voltak. A rabszolgavadászok utólérték a partonmaradtakat és megkötözték őket, a többiek pedig a menekültek után lőttek. Egy egész sereg fekete fej látszott a vizen. Egyik a másik után tűnt el golyó által találva a vízben és a langyos hullámok elfedtek minden fájdalmat, szenvedést. Akik a csónakban voltak, nagyon sietve végezték munkájukat. Három csónakban sok menekülő volt és a nagy suly alatt víz alá süllyedt. Egy másik nagy csónakban pedig, amelyben sokan elfértek volna, egy férfi ült magában, céltalanul ide-oda evezve, látszólag elborult az elméje. Nemsokára tizenhét falu állt lángokban. Sohasem fogom ezt a látványt elfelejteni, azt gondoltam, hogy a pokolban vagyok.

Dr. Kumm ezeket mondja: „Két év előtt, amikor Tripolisz déli részében utaztam, találkoztam egy arab karavánnal. A sivatagon jött keresztül lassú léptekkel 300 teve. Elefántcsonttal, állati bőrökkel és strucctollal voltak megrakva. A menet szomorú befejezése 20—30 kis összekötözött négerleányka volt. Szivettépő látvány volt. Egyik-másik csak csont és bőr volt, a lábuk sebes volt a forró sivatagon keresztül való vándorlástól. Napokig egy korty vizet sem ittak. Ez a 20—30 leányka egy nagy csapatnak az utolsó maradványa volt. Hányan hullottak el útközben.

Azt mondtam az egyik arabnak: „Csak nem vizitek ezeket a gyermekeket a városba?“ — Az

arab csak mosolygott. Felháborodva kérdeztem: „Csak nem engedti ezt meg a konzul?“ — Ördögi mosollyal mondta: „Mit tud arról a konzul? Gazdag arabok kertjébe visszük ezeket a lányokat, azután egy éjjel török hajókra tesszük őket. A hajók azután elviszik őket Konstantinápolyba és Kisásziába gazdag törökök háremébe.“

Sokan azt gondolják, hogy a rabszolga vásárlás csak a múlt században volt. De még ma is az ember a leghasználatosabb fizetési eszköz belső Afrikában.

Egy keskeny út látszik a Szaharán a lenyugvó nap fényében a homokon és sziklákon keresztül. Ez a fekete nemzedék halálútja. Ezeket a sziklát a fekete rabszolgák mezitelen talpa taposta fényesre. Nem egy évszázad alatt lett ilyen ez az út. Egyiptom pharaói nyitották meg ezt az utat, görögök és rómaiak is használták és a mohammedánok folytatják borzalmas kegyetlenséggel. Mi az a fehér por a lábaink alatt? Mik azok a különös fehér kövek az útszálon? Kövek? Nem, néger rabszolgák csontjai. Ezek a pharaók idejéből valók, azok a római korból, amazok már a keresztény korszakból. De a mohammedánok hatalmaskodásairól beszélnek a csontok legtöbbit. Csontok, csontok, ameddig a szem ellát. — Ez a szegény néger rabszolgák szenvedés útja.

Nem kellett volna már régen segítségükre sietnünk? Nem érezzük a felelősség nagy súlyát ezekért az emberekért?

Csuda-e az, hogyha a leigázott emberek mindig lejjebb és lejjebb süllyednek és ha a leigázottak szolgálai gondolkozásává válnak és az éhezők emberevéökké. És ez a mi bűnünk is!

Tudakozzátok az Irásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Júl. 1. Luk. 6:36—42. Róm. 8:18—27. Máté 5:13—16. Csel. 4:1—12. Az embernek legfőbb bűne az önzés, az önszeretet. A maga hibáját nem látja, de a másét ugyancsak szereti hánytorgatni. A rajta esett sérelmeket fölrójja, másét pedig könnyűszerrel megsért. A maga számára mindig vár valamit, de másnak nem szívesen ad. Hol a menekülés ebből a szomorú lelkiállapotból? Nem azoknál, akik hasonló vakságban szenvednek, hanem egyedül annál, aki a világ világossága, s aki fel tudja födni előttünk önző lelkünk sötét-ségét, de meg is tud abból szabadítani.

Júl. 2. Zsolt. 3. Csel. 4:1—12. A hitelenek mindig örvendenek, ha Isten gyermekeit bajban, vagy nehézségek közt látják. Gúnyolódva emlegetik, hogy: no lám, hiába bízott úgy Istenben. Így tettek az Úr Jézussal is. (Máté 27:43.) De az utolsó szó nem az embereké, hanem Istené. Isten pedig szabadítást és segítséget ígér azoknak, akik Ő benne bíznak. (Zsolt. 34:18.) Ez a tudat megszabadítja Isten gyermekeit a félelemtől már a bajok közt is. Bízó szívvel várják a szabadítást, mely a maga idejében egészen bizonyosan megérkezik.

Júl. 3. I. Kir. 9:1—9. Csel. 4:13—23. Az Úr mindig élénk tárja az áldást és az átkot egyaránt. Ő mindenkor kész a maga szeretetével, hatalmával, igazságával segítségünkre lenni, de cserébe engedelmeséget kíván. Hogy is lehetne másképp. Boldogságunk és üdvösségünk az Istennek való engedelmségben rejlik, mert amit Ő kíván vagy parancsol, az föltétlenül javunkra van. Az áldást tehát csak akkor választjuk, ha Isten és az Ő akaratát választjuk, ellenkező esetben átkot a mi részünk. Ez áll nemcsak az egyes egyénre, hanem a nemzetekre is. A tapasztalat mutatja, hogy Izráel népe, mikor az Urat elvetette, átkot vont a fejére. Mit választ a mi magyar népünk ezekben a forrongó időkben?

Júl. 4. I. Kir. 10:1—10. Csel. 4:24—37. Jézus például hozza fel a hitetlen zsidók előtt Séba királyné asszonyát, aki messze országból eljött Salamonnak gazdagsága és bölcsesége hírének hallatára, s csodálkozva látta, hogy felét sem beszéltek el neki annak, amit itt most szemével lát és füleivel hall. A Szentírás sok drága dolgot beszél nekünk Jézus bölcsességéről és kegyelmének gazdagságáról. Fölkerekedünk-e mi is lelkileg, hogy csak-

ugyan meggyőződjünk róla, hogy Jézusban még sokkal többet találunk, mint amennyit Ő róla emberi szavakkal még maga a Szent-Lélek is ki tud fejezni? Mennyit láttál meg már te a Jézus lelki kincseiből?

Júl. 5. I. Kir. 11:1—2, 4—13. Csel. 5:1—16. Salamon példája világosan mutatja, hogy az Urnak mindenben engedelmeskednünk kell. Nem szabad kétfelé választani a dolgokat, s azt mondani, hogy a lelki dolgokban hallgatsz az Urra, de életlen külső körülményeit majd a magam tetszése szerint intézem el. Különösen sokat vétenek a házasság kérdésénél még Istennek gyermekei is, mikor „idegen” házastársat választanak, vagyis olyant, aki nem tartozik Isten népéhez. Avval áztatják magokat, hogy majd ők megnyerik élet-társukat az Urnak, de a legtöbb esetben az idegen élettárs hajlítja el a másíknak szívét az Úrtól. Óvakodjatok a felemás igától!

Júl. 6. I. Kir. 11:14, 26—43. Csel. 5:17—25. Az engedetlenség és hűtelenség megtermi a maga gyümölcszeit. Salamonnak még megkegyelmez az Úr Dávidért, de fia már nem lehet egyedüli uralkodó az egész Izráelen. Az ország legnagyobb részét Jeroboámnak adja az Úr, de neki is az engedelmség feltétele alatt. Ez alól senki sem vonhatja ki magát, aki Istentől valamit el akar fogadni. Az engedelmesekkel szemben azonban hű marad az Úr a maga kegyelmi ígéreteihez. Dávid magva megsanyargattatik, de nem örökre. A régi ígéret fennáll és be fog teljesedni.

Júl. 7. I. Kir. 12:1—19. Jer. sir. 3:22—32. Mily sokszor nem hallgatnak az ifjak az idősebbeknek a tanácsára! Azt hiszik, hogy az öregek elmaradottak, nem értik meg a mai kor szellemét, nem alkalmazkodnak a modern felfogáshoz, így hát elvetendő, amit mondanak. Pedig az öregek egy hosszú emberélet tapasztalataiból beszélnek, amelyek sok mindenre megtanították őket, amit az ifjak még nem tudnak. Hát még ha az idősebbek komoly keresztyének, akik bölcseséget az Úrtól kérnek és nyernek! Mily gazdag áldás fakad akkor abból, ha az ifjak rájuk hallgatnak, s mennyi baj, mennyi veszedelem abból, ha tanácsukat elvetik!

Júl. 8. Luk. 5:1—11. I. Pét. 3:8—15. Luk. 9:18—26. Csel. 5:34—42. Milyen különböző az emberek felfogása az Úr Jézusról nemcsak földön jártában, hanem

ma is! Tanítónak, orvosnak, prófétának sokan elismerik, de Isten Fiának, személyes Megváltójunknak csak kevesen. S nem azért, mintha ez az értelemnek felfoghatatlan volna, hanem mert avval jár, hogy megtagadják magukat, vegyék fel az ő keresztségét s kövessék az Urat. De akik így meg akarják tartani a magok életét, azok nem gondolják meg, hogy akit itt most ők szegyenének, az is szegyenelni fogja őket, mikor majd eljő az Ő dicsőségében, s akkor ki menti meg őket a Bárány haragjától? (Jel. 6: 16—17.)

Jul. 9. Zsolt. 4. Csel. 5: 26—42. „Haragudjatok, de ne vétezzetek”, mondja az ótestamentumi zsoltáriró, s az újtestamentumi apostol még hozzáteszi: „a nap le ne menjen a ti haragotokon”. (Ef. 4: 26.) Megtanultad-e már ezt? Csak úgy tanulhatod meg, ha az Úrhoz kiáltasz, ha Ő benne bízol, s ha teljes bizonyosságod van a felől, hogy gyermekévé fogadott. Ezt pedig csak Jézus által érheted el.

Jul. 10. I. Kir. 12: 20—33. Csel. 6: 1—7. Mire nem képes az ember, hogy a maga hatalmát fenntartsa és tekinthetlyen biztosítsa! El tud menni a legszörnyűbb bálványimádásig, Isten nevének és személyének megszenteltetéséig. S annál nagyobb a lelki ár, amelyet egy-egy ilyen gonosz útra tért ember okoz, mennél magasabb a polc, amelyet elfoglal, mennél többen vannak, akik föltekintenek rá. Jeroboám király bűne az egész népet megfertőztette és átkot hozott reá. A bálványimádás bűnét még sokáig úgy emlegeti a Szentírás, mint a Jeroboám bűnét. Mily rettenetes, mikor ilyen emlékezete marad hátra egy embernek!

Jul. 11. I. Kir. 13: 1—19. Csel. 6: 8—15, 7: 55—59. Sokan vannak, akik Lélekben kezdik el a dolgot és testben végzik. Istennek ez az embere is először engedelmeskedik Istennek, megteszi, amit parancsolt, s Isten bizonyosságot tesz mellette. Jeroboám kezének megszerítése és újra meggyógyítása által. Még a következő lépés is az engedelmesség lépése. Isten embere nem fogad el semmit a bűnös királytól, nem ül le annak asztalához. De mindvégig nem tud kitarítani. A másik prófeta biztatására, aki maga is gonosz úton, a hazugság útján jár, beléiesik az engedlenség bűnébe. Pedig az üdvösség azoknak van ígérvé, akik mindvégig állhatatosak maradnak. (Máté 24: 13. Jel. 3: 10.)

Jul. 12. I. Kir. 13: 20—34. Csel. 8: 1—8. Milyen keserves felébredés lehetett a vén prófeta számára, mikor lelki szemei meg-

nyíltak, s meglátta, hogy milyen bűnbe sodorta a maga bűne által még azt a másik lelket is. Az arra zúduló büntetést vissza nem tartóztathatta, egyebet nem tehetett, mint tehetetlenül sírhatott és jajgathatott felette és mellé kívánkozhatott a sírba. Súlyos intő példa ez arra, hogy vigyázzunk, milyen tanácsot adunk másoknak, az Ur iránt való engedelmségben erősítjük-e őket, vagy elfordítjuk őket attól.

Jul. 13. I. Kir. 16: 29—33, 17: 1—7. Csel. 8: 9—24. Izrael népét a gonosz, istentelen királyok egész sorozata tette boldogtalanná. Saját bűneiért is kellett ezt szenvednie, mert az a nép minduntalan eltért az igaz Isten útjáról. De Isten, aki hű a maga választásához és ígéréthez, mindig gondoskodott annak a kicsinyke maradéknak a megtartásáról, amelyik nem hajtott térdet a bálványok előtt. Ezeknek a vizsgálatására, erősítésére, de egyúttal a gonosz úton járók figyelmeztetésére is újra meg újra támasztott prófétákat. A legnagyobb ezek közül Illés, akire nagy feladatot bízott, s akit nagy kiváltságokkal ruházott fel. Az ő beszéde szerint kellett az országban esőnek vagy szárazságnak lenni.

Jul. 14. I. Kir. 17: 8—24. Zsolt. 1. Az Ur gondoskodik az övéiről. Ha mindenütt éhség van is, az Ő kiválasztott eszközeinek nem szabad éhen vesznie. De azt is, aki nyújtja neki a táplálékot, a szegény özvegyet is megáldja az Ur. Nemcsak neki és gyermekének táplálásáról gondoskodik, hanem a gyermek életét is megtartja Illés felhasználásával. S ez által pecsételi meg az özvegy előtt is azt a bizonyosságot, hogy Illés csakugyan az Ő embere. Milyen bölcs, milyen hatalmas, milyen szeretetteljes is a mi Istenünk!

Jul. 15. Máté 5: 20—26, Róm. 6: 3—11. Máté 21: 28—32. Csel. 8: 26—38. Nem az kedves az Ur előtt, aki, ha valami szép beszédet, vagy lelkes felszólítást hall, hamarosan felbuzdul és mindent ígér, hogy azután semmit meg ne tartson, hanem az kedves előtte, aki ha talán megfontolva is, talán bizonyos kétélyeket leküzdve, lelki harcokat kiállva végre mégis Ő mellé áll, s elhagyva eddigi életét, amely lehetett nagyon sötét is, most már teljes szívvel az Ur követésébe lép és neki szolgál. Inkább légy ilyen elsővé vált utolsó, mint az utolsó közé süllyedt első. Ez azonban nem azt teszi, hogy ha az Ur hívó szavát világosan megértetted, még akkor is halasztgatnod kellene az Ő követését.

Vargha Gyuláné.